

— „Klinias, zisse ea, addă-ți a minte că într' achestă mință e o persoană care te așteaptă ca sămă-
 chinarea aceea pe care o presimțiai ieri, și pe care
 o zici în dimineața aceea... o persoană care m'ară
 blestema, Klinias, cândă ară ptea să gicească că tu
 ești lângă mine, și că înfrăținarea mea oamănă din ad-
 dăcherea ta a minte: aceeași persoană, e măma ta!“

Această vorbă îmi addăsse a minte căvântă că'ă
 dettessemă mămei mele; căvântă prin care mă espăses-
 semă la toate pericătăle aceleși nopți spăimântătoare...
 Oх! e dar așa de neînvinșă patima amorălei, fiindă
 că, îndată ce se namte, alăngă, stințe, nimiceste
 toate celelalte simtimente?... Mămă-meă, care, în a-
 jăniă kiară, era jămătatea sfăletălei meă; mămă-meă
 către care îndrepțassemă cea din șrămă a mea străgare
 în mințăleă cândă mă krețassemă căvătă în prănășie;
 mămă-meă, o zitassemă în kontemplarea znei femeii pe
 care o văzassemă pentră întia oară, abia era zăă pă-
 trară de oră! znei femeii mă care, înainte de zăă pă-
 trară de oră, nă cățetamă măi mălă de căă l'acea
 măme de lăkrări nekănoskăte care zăă grămădite în
 neantăleă nemăinței noăstre, și care, îndată ce a în-
 trată în viața mea, mă se părea atăă de neapărată
 pentră dănsa, în căă măi șporă lăkră mă se părea
 ca inima mea să mă părasească trășăleă de căă înfră-
 ținarea sa okii meă, de căă addăcherea ei a minte că-
 țetăleă meă!

— „Mămă-meă? măi zisei eă făr' a cățeta bine
 la ceea ce ziceamă; da, ai drepțate... Dar, pe tine,
 Meroe! dar pe tine, zăde te voiă măi vedea? cândă